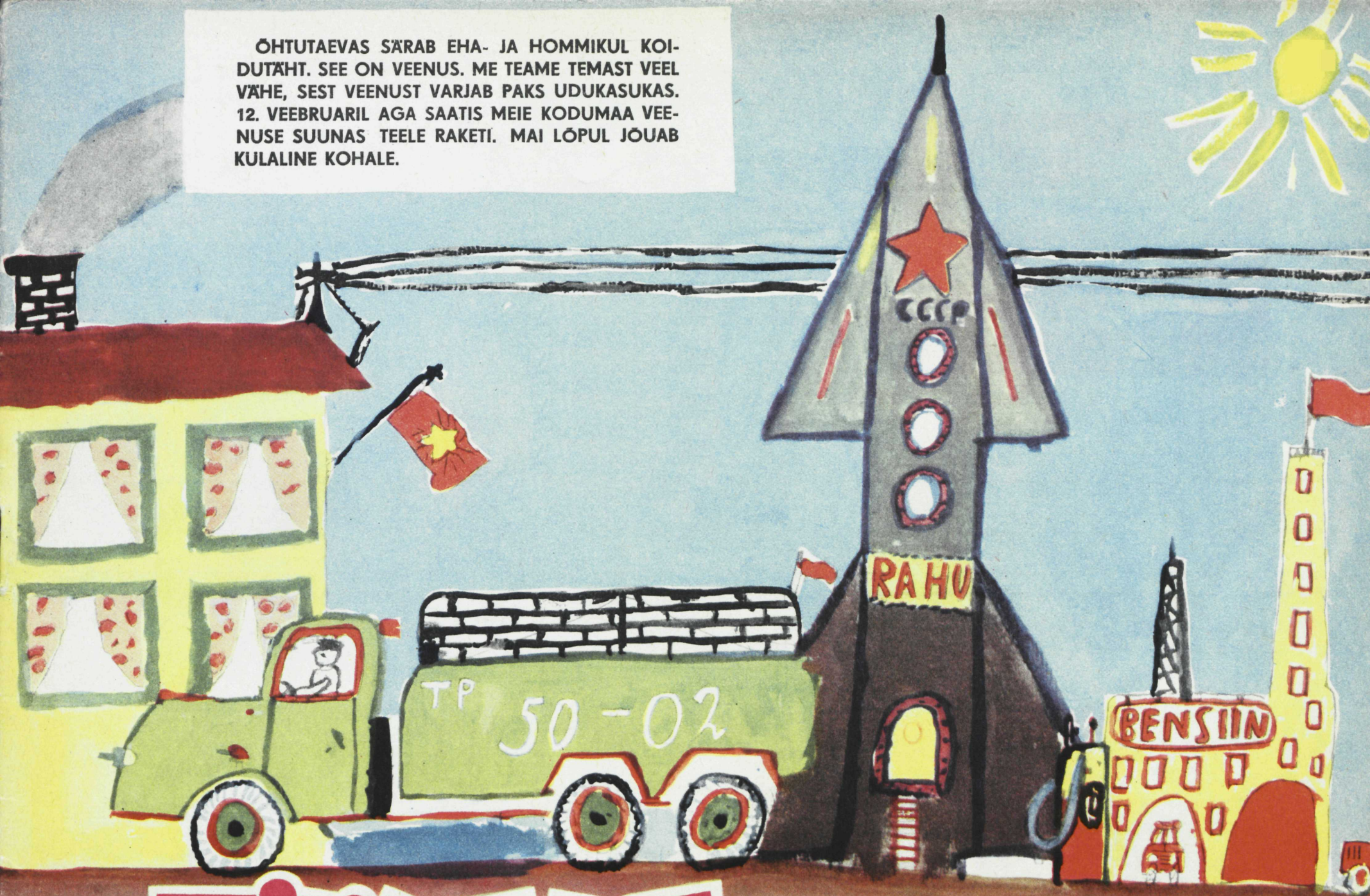

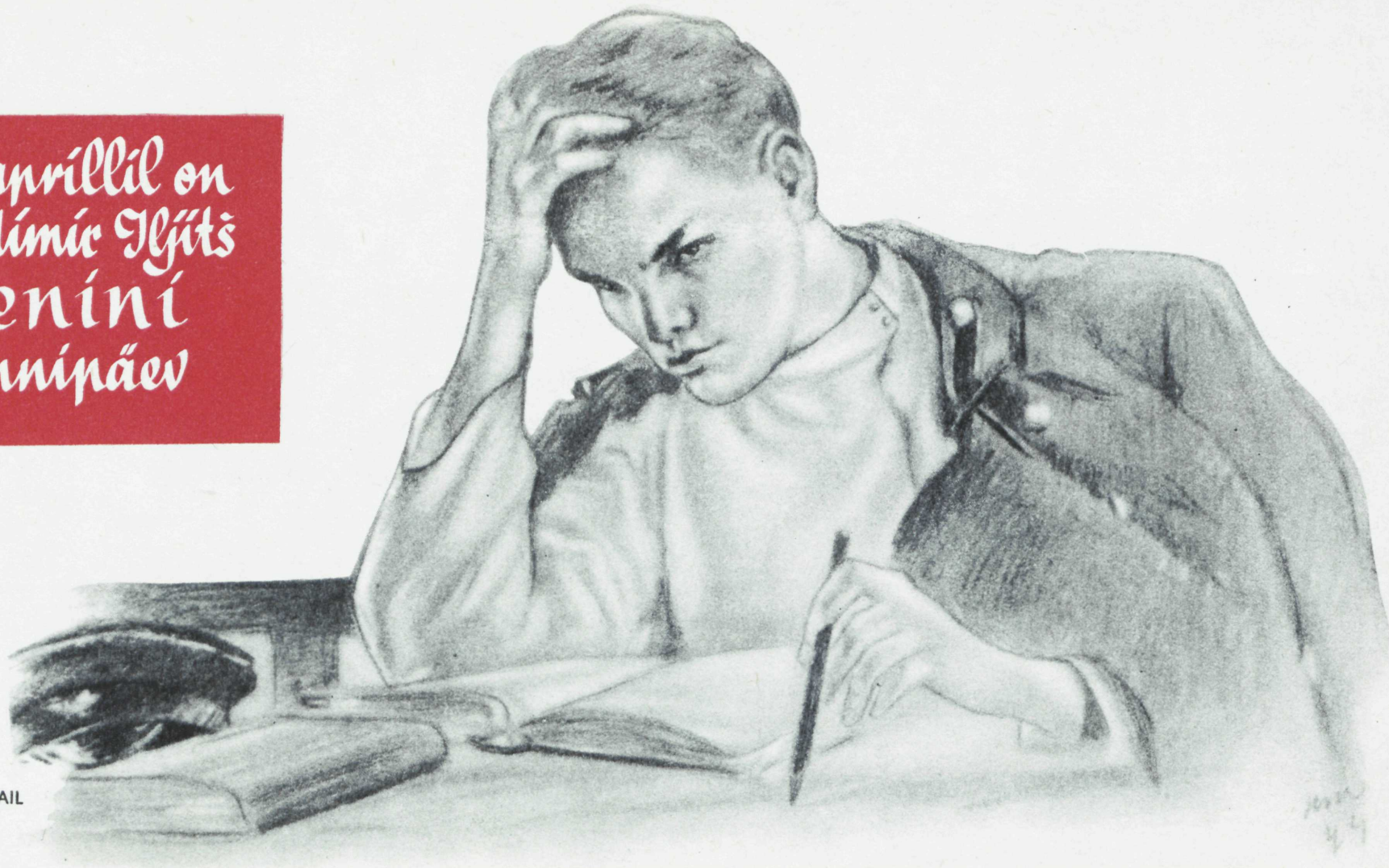
ÕHTUTAEVAS SÄRAB EHA- JA HOMMIKUL KOI-
DUTAHT. SEE ON VEENUS. ME TEAME TEMAST VEEL
VÄHE, SEST VEENUST VARJAB PAKS UDUKASUKAS.
12. VEEBRUARIL AGA SAATIS MEIE KODUMAA VEE-
NUSE SUUNAS TEELE RAKETI. MAI LÕPUL JÕUAB
KULALINE KOHALE.

TÄHEKE

NR. 4 1961

22. aprillil on
Vladimir Iljits
Lenini
sünnipäev

N. ŽUKOVI joonistus

V. I. LENINIST KOOLIAASTAIL

Lenini sammast

K. KANGUR

SAMMUME, PUNGIL MAPID
KÄES KOGU RÖÖMSAL KAMBAL.
MÄNGLEVAD VALGUSELAPID
LENINI KIVIST SAMBAL.

PARGI NURGANI SAATES
MEIL TEMA VAADE PUSIB.
TUNDUB, MISKI SES VAATES
JUSTKUI MIDAGI KÜSIB.

LENIN

koolis

Lenin õppis koolis väga hästi. Ta oli alati kõige parem õpilane ja ta viidi iga kord klassist klassi kiitusega.

Kui Lenin koolist koju tuli, jutustas ta kohe isale, kuidas tal koolis oli läinud ja missugused numbrid ta sel päeval oli saanud. Aga et tal olid alati head hinded, siis hiljem ta hakkas lihtsalt ütleva: „Kreeka keeles – 5, saksa keeles – 5.“ Järgmisel päeval olid teised õppeained ning Lenin teatas: „Ladina keeles – 5, algebras – 5.“

Lenin õppis raskusteta ja meeleldi. Tunnis oli ta väga tähelepanelik. Õpetajad rääkisid alati, et Lenin kuulab hoolikalt nende seletusi. Sellepärast jäigi tal sageli uus materjal juba tunnis meelde. Ja kui ta õhtul istus laua äärde, et oma kooliülesandeid teha, sai ta need varsti valmis. Mõnikord viis isa Lenini enda juurde kabinetti ja kontrollis tema koolitöid. Lenin teadis

kõike. Siis hakkas isa temalt küsima varem õpitud ladinakeelseid sõnu kogu vihiku ulatuses. Lenin vastas ladusalt. Lõpuks hakkasid nad isaga malet mängima või millegi muuga tegelema.

Lenini lemmikaineks olid ajalugu, geograafia ja ladina keel. Ka armastas ta väga kirjandeid kirjutada. Neid tegi ta alati hästi ja põhjalikult. Lenin ei õppinud ainult õpikutest ja õpetaja jutustustest, vaid ta võttis ka raamatukogust raamatuid ja uuris neid.

Oma kaaslastega sai Lenin hästi läbi. Ta oli sõbralik ja abivalmis. Sageli seletas ta teistele seda, mis oli neile arusaamatu. Talle meeldis kaaslast aidata nii, et see oskaks ja saaks hea hinde, kuid samas ei tunneks, et teda on aidatud. Mõnikord tuli Lenin sellepärast isegi varem kooli, et aidata teistel õppida ladina või kreeka keelt.

KAS POLE MÕNEL MEHEL
MAPIS VAHETEVAHEL
KUSKIL VIHIKULEHEL
PESAKOHT KÕVERAL KAHEL?

MÕNI EHK UNUSTAS ENDA,
MÄÄRIDES RAAMATULEHTI?
KIUSATI KOOLIVENDA?
VÕIB-OLLA POPPI TEHTI?

EI, NEED KOMBED ON AMMU
KAOTATUD AJAHAMBAL...
SÕBRANA JÄLGIB ME SAMMU
LENIN KIVISEL SAMBAL.

A. VENDERI joonistus

See oli alles üsna hiljuti, kui Ene ja Virge riidu läksid. Nagu ikka riidud, tuli ka Ene ja Virge tüli päris tühja asja pärast.

Virgele oli tundide lõpuks vanaema vastu tulnud. Vanaema ootas ja vaatas: kõik koolilapsed seavad endid riidehoius koduteele, Virget ei kusagil.

Parajasti juhtus Ene mööda minema.

„Virge on vist praegu üleval saalis,“ arvas tema. „Õpetaja jättis need tüdrukud sinna korralikku käimist õppima, kes trepist alla minnes jooksevad.“

Nõnda läiski vanaema ilma Virgeta minema.

Järgmisel päeval oli Virge Ene peale kangesti pahane. Ta ei tahtnud tema poole vaadatagi, mis siis veel rääkimisest kõnelda. Virge oli tookord, kui vanaema teda otsis, hoopis käsitööringis olnud. Aga Ene ütles, et jäi kinni.

Tüdrukud mossitasid mitu tundi. Siis tuli Tiiu. „Ära ole pahane, Virge,“ ütles ta. „Ega siis Ene meelega valesti öelnud. Tema arvas, et sa tõepoolest saalis olid. Sa ju vahel ikka trepil vähe jooksed ka.“

Virge laskis pea viltu. Õige küll. Mõnikord oli ta tõepoolest väheke jooksnud. Aga siis ei maksa Ene peale ju kuri ollagi?

„Ei maksa, ei maksa,“ kinnitas Tiiu. „Sina oled hea tüdruk, Ene on ka hea tüdruk.“

Virge pööras pea Ene poole ja naeratas. Ene naeratas vastu. Pärast seda läks leppimine üsna kergesti.

Nõnda oli Tiiu ükskord jälle hoolitsenud, et klassipere sõbralik ja üksmeelne oleks. Tiiul on nii palju sõpru, kui palju on III-a klassis tüdrukuid. See on sellepärast nii, et Tiiu on õiglane, otsekohene ja väga abivalmis.

Ükskord jäi Lea haigeks.

„Oi, kui paha on haige olla,“ mõtles Irina endamisi. „Peaks õige Lead vaatama minema.“

Umbes niisamuti mõtlesid Sirje ja Hela ja Ene ja Sirli. Ja peale nende veel terve hulk tüdrukuid. Aga teha oli nii palju töid ja mängida oli nii palju mängu, et...

Tiiu aga ei hakanud haige külastamisest pikalt mõtlema. Tema võttis kätte ja läks.

Kõige selle pärast ongi Tiiul palju sõpru. Nüüd tunnevad nad koos Tiiuga rõõmu. Üsna-üsna varsti, Lenini sünnipäeval, läheb täide Tiiu suur soov – temast saab pioneer! Talle seotakse kaela punane kaelarätt, ja esimest korda tõuseb väikese heledate patsidega tüdruku käsi pioneerisaluudiks.

Aga saali ukse juures ootavad siis kannatamatult sõbrad. Ja pinginaabril Kristal on lilledki valmis pandud.

Palju õnne, Tiiu! Ole pioneerina niisama tubli, nagu olid oktoobrilapsena!

J. RANNAP

V. SÖELSEPP

SOOMUSPOISS

Kes see kuusetaadi tippu
enda seadnud julgelt rippu,
uhkustades näitab ennast?
Oi, see on üks lõbus vennas:
talle soomustega kaetud
kasukas on selga aetud.
Pistab nina okstest läbi.
Tere, rõõmus kuusekäbi!

KOSMOSEVALLUTAJAD

Rein ja Aadu mõlemad
seiklusihas põlevad.

Aadu – kapten kuuraketil,
Kuu peal jätkub reis tanketil.

Reinul siht on veelgi kaugem –
Veenusel ta hoog vist raageb.

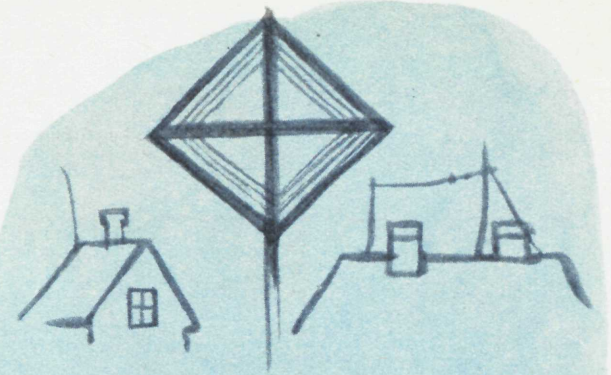
Aga kuhu läheb lend
Jüril, kes on noorim vend?

Utleb: „Kui saan suuremaks,
õpin betoneerijaks.

Kosmosesõit jääks teil katki,
kui ei teeks ma stardiplatsi.“

M. KERNUMEHE illustratsioonid

Antennilaul

Saksa luuletaja ROSE NYLAND

Antenn, nii kõrgel ülal
me maja kohal sa.
Võid üle kogu küla
sealt aina vaadata.

Su juurde rutem tuulest
toob häälti iga maa.
Sa kõike kõikjalt kuuled
ja kõigest aru saad.

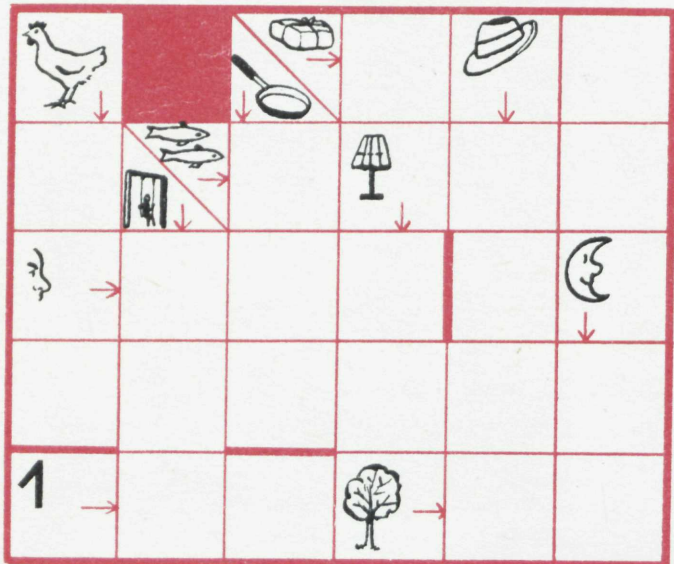
Oi, sajad laulukajad
ja paljud pillilood
sa kaugemaltki rajalt
me juurde tuppa tood!

Kui raadios hargneb lahti
uus muinasjutulõim,
sa katusel pead vahti,
et seda kuulda võiks.

Sa kunagi ei maga
ja väsinuks ei jää –
vaid rohket rõõmu jagad
nüüd meile iga päev.

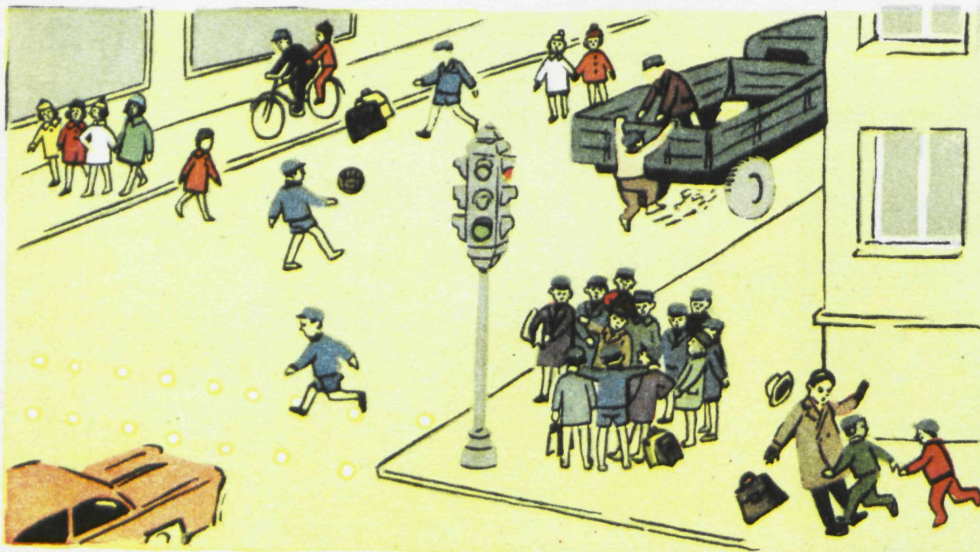
Tõlkinud
J. SAAR

ARVA

PILTRISTSÕNA LAHENDADES PEA MEELES, ET SÕNA ESIMENE TÄHT KIRJUTATAKSE KOHE PILDII JUURDE!

Niisugust pilti te tänaval liikudes ei näe. See on joonistatud meelega nii, et siin on 11 viga. Leidke need!

ÄRA!

KUNSTNIK LILIAN HÄRM JA LUULETAJA ADOLF RAMMO JUTUSTAVAD TEILE, MIDA NAD NÄGID VABRIKUS, MILLE NIMI ON „TEGUR“.

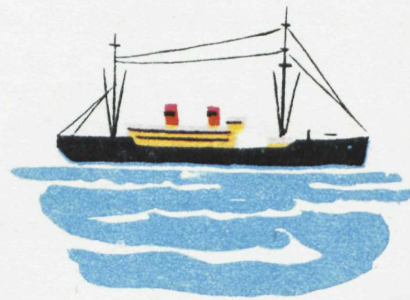
MEIE OLE

KAUA AURIK MEREL SÕUDIS, INDONEESIASSE JÕUDIS.

IMELISI PUUD SEAL KÕRGUB, MILLE TUVEST KUMMI NÕRGUB.

KOGUTAKSE TOPSIHAVAL, KOKKU AGA KOORMAD SAAVAD.

KRAANA KOORMAD TRUMMI KANNAB, AURIK PIKALT VILET ANNAB.

ME KUMMIST

TEGUR.

VABRIK „TEGUR“ PALJU KUMMI VAJAB,
VALMIVAD SIIN ASJAD KUMNED, SAJAD.

KUMMIST, MIS ON TOODUD ÜLE MERE,
MÄNGUKANNE SAAB ME LASTEPERE.

MASIN HUVAKUL JA MASIN KURAL
VURRA-VURRA LUSTILISELT VURAB

KAHE RAUAST RULLI VAHELT AINA
VENIB KUMMIKANTS KUI SAIAAINAS.

SELLEST TAINAST KANGAID PIKKI, PAKSE
JÄRJEST OHEMAKS SIIN RULLITAKSE.

TOOTAB MEISTER IGA LAUA TAGA,
KRIIDIJAHUST VALGE NAGU PAGAR.

SILM ON TEMAL TERAV, KASI KINDEL,
LÕIKAB KANGAIST VALJA LOOMI, LINDE.

PARAST SEDA NENDE LOOJA
KUPATAB KÕIK SUURDE AHJU SOOJA.

KUI SIIS NAHK NEIL VETRUVAMAKS LÄHEB,
SUU JA SILMAD MAALITAKSE PAHE.

JÄ JÕUDSIMEGI VÕLURIKI,
KUS LOOMI, LINDE MITUT LIKI.

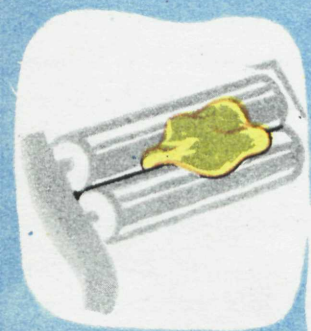
KÕIK ARMSAD, SUDAMELE KALLID,
NÄD ÕHKU PUNGIL TÄIS KUI PALLID.

KOER SÕBRALIKULT MUKSIB KASSI,
KUKK UURIB ELEVANDI LONTI,
EI VAJA NEMAD PIIMATASSI,
PUUVILJU, TERI, RASVAST KONTI.

KONN TAAMAL PARTIGI EI PELGA,
MIKS JÄNES TÕMMAND KUURU SELGAT

VIST KLOUNI NÄHES HIRM TAL NAHAS
JA AINA HUPATA NUUD TAHAKS.

JÄ HÕIKAB KOGU LÕBUS PERE
SIIN LASTELE NUUD: „TEREI TERE!“

Kanakas

S. Tuulik

ÜKSKÖIK KUI KÜLMALT, KARMILT
TALV VÄLJAS LIGI POEB,
KOLHOOSI LINNUFARMIS
ON IKKA HEA JA SOE.

TEOKARBID, HEINAKÖRRED
NING VALI KOK-KOK-KOKK.
JA LAIAKS LAULUKS ÖRREL
ON LAHTI KUKE NOKK.

MEIST TÄNA SIIN ON ANU,
KUID HOMME TULEB REET.
KUS KOOS NII PALJU KANU,
MIS SA SEAL ÜKSI TEED!

SEEPÄRAST TALITAJAT
KÄIB AITAMAS ME KLASS.
ON LUMME UPPUND RAJAD,
PUUD VALGES KASUKAS.

KUID ÜKSKORD SAABUB KEVAD ...
MIS TOREDAIM SES LOOS:
SIIS RÖÖMSALT HÄÄLITSEVAD
SIIN TIBUPOJAD KOOS.

Kuldnokad siniraagudel kül

4. J 6 G

Siniraod kutsusid kuldnokapaari võõr-
sele, poegi vaatama. Pojad olid alles
munast tulnud.

Kuldnokad lubasidki lähemal päevil sini-
raage külastada.

„Milliseid ilusaid sulgi kannavad sini-
raod! Lausa metsarohelised ja taevasini-
sed! Kui palju punaseid ja kuldseid ehteid
kaelal ja tiibadel!“ ei jõudnud kuldnoka-
emand siniraage kiita.

Kuldnokad käisid aasal veelombis suple-
mas, pesid end hoolega, kuivatasid ja
nakitsesid päikesepaistel pool päeva.
Seadsid küllaminekuks suled siledaks ja
sabad sirgeks.

Tervituste ja viisakate õnnesoovide
juurde ei unustanud kuldnokad siniraagude

ilusatest sulgedest rääkida. Kiitus meeldis
pererahvale. Nad kõnelesid hea meelega
oma värvilistest kuubedest ja sellest, kust
need saadud.

„Meie käime ikka välismaa uuema moe
järgi!“ seletas sinirao-emand ja rääkis
tuttavast papagoist, kes olevat üks tähtsa-
maid moerätsepaid lõunamaal ning kand-
vat ka sedakarva sulgi nagu nemad.

Külalisi paluti tuppa astuda. Et suursu-
guse pererahva vastu aupaklikkust üles näi-
data, puhastasid kuldnokad enne hoolega
jalgu ja nokki.

Puuõnnesse lipsates jäid külalistel kõr-

vad lukku: noored siniraod tervitasid neid valjusti. Ukselt aga lendas nii kange hais vastu, et pani hinge kinni.

Lävel pidi koldnoka-emand komistama. Ja kui ta silmad seletama hakkasid, ei osanud ta enam jalgu kuhugi panna – põrand polnud tegemisest saadik luuda näinud.

„Tulge aga julgesti! Me katame kohe laua!“ julgustas pererahvas külalisi.

Kui pesatäis poegi seda kuulis, et hakatakse sööma, said nad väga rõõmsaks, kargasid lauale ja igamees katsus küünte ning nokaga ema käest tükki ära tõmmata. Seejuures läksid nad omavahel rattima ja hirmsat kisa tehes tallasid kõik segi.

„Oh, nad on meil väga tragid!“ kiitis ema ja silitas poegadel päid.

Kohkunud kuldnokad nägid ainult poegadest lauale jäänud varbajälgi ja seda, kuidas perenaine seadis sinna külaliste tarvis mitu prisket ussi.

„Laske aga hea maitsta!“ ütles ta kuldnokkadele ja asus ise eine kallale.

Ussid paistsid olevat isuäratavad, kuid kuldnokaemal hakkas kurgu all midagi keerama. Ta katsus küll viisakas olla ja vastu pidada, kuid asjata... Vurtsti! – oligi ta lennuaugust väljas. Isalind vaatas üllatunult ringi ja pilk hiljem oli läinud temagi.

E. PIKA illustatsioonid

AEDNIK JA LILL

J. Kaidla

Lilleke, kas soovid juua?
Jah, sa soovid, ma ju tean!
Kas ka külma vett võin tuua?
Kas see maitseb sulle hea?

Lilleke, miks sa ei vasta?
Miks sa seisad norguspäi?
Sind on vaja palju kasta,
et sa saaksid janu täis.

Lilleke, vett sulle kalkan.
Ei ma näe, kus on sul suu.
Vesi valgub mulla alla –
sul on suu vist seal, kus juur.

Lillekene, virgu, virgu,
siis kui oled joonud vee!
Hüppan rõõmust, kui sa sirgud.
Tänuks õilmed lahti teed.

Kellel neli
kaunist kleiti?
M. Leies

Kellel neli kaunist kleiti?
Nurmel neli kaunist kleiti:
sügis käsib halli kanda,
talv tal valge lubas anda,
kevad kingib rohelise,
suvi kirju, õielise.

„Ohe hundi pöev“. Need pildid
joonistas 7-aastane MATI NIGUL
Elvast.

„Sõdurid“. Pildi auto-
riks on 6-aastane
MARIUS SAGADI Tal-
linnast.

AITASIME VANAKEST

See juhtus talvel. Tänavad olid sel päeval hirmus libedad. Meie tulime parajasti koolist ja nägime üht vanainimest, kes ei saanud kuidagi mäest üles. Ikka libises ta tagasi. Siis me läksimegi sellele vanakešele appi. Toetasime teda ja kandsime ta kotti. Nii aitasimegi vanakese mäest üles.

Ka edaspidi tahame olla ikka niisama abivalmid.

VELJAR KIMMEL ja ILMAR LAUGASSAAR,
Tartu 13. 7-kl. Kooli I-a klassi oktoobrilapsed

PIONEER

Pioneer on ikka usin,
tal on palju toimetusi.
Nõrgemaid ta aitab ka,
ei ta taha laiselda.

Hinded tal on väga head,
Kõike koolis hästi teab.
Vanemaid ta kodus aitab,
kunagi ei saa ta laita.

KOLLI KAERA,
Rakvere 1. 7-kl. Kooli III-a klassi
pioneer

TEEME LAHTI POSTIAUNA!

SIILIKE

Oli sügisõhtu. Korruga hakkas meie koer õues valjusti haukuma. Isa läks välja vaatama, mis seal lahti on, ja tuli siiliga tagasi. Ta pani siili põrandale maha. Siil kartis meid ja pugus nurka peitu.

Mina läksin siili juurde ja pakkusin talle süüa. Panin alustassi piimaga ta ette, aga tema ei jooknud. Andsin leiba, seda ta ka ei söönud. Isa nägi, et siil ei taha meie juures olla, ning viis ta õue tagasi. Tean – siil läks oma koju!

OLLE SAAR,
Aegviidu 7-kl. Kooli I klassi õpilane

Meie koolis toimus lõbus karnevalipidu. Ka mina võtsin sellest osa. Olin Saabastega Kass.

TIIT VERNIK,
Tapa Keskkooli III-a klassi pioneer

HAKKAN LENNUKIJUHIKS

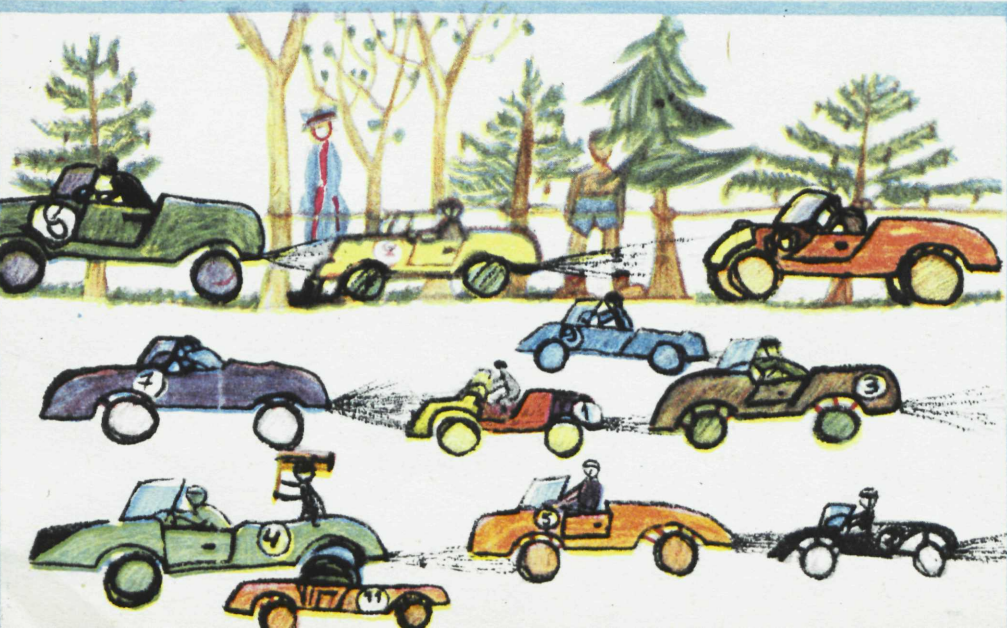
Uhes „Tähekeses“ oli lugu Antsust, kes tahab autojuhiks saada.

Kui aga mina suureks kasvan, siis hakkam kindlasti lenduriks. Mina mängin alati lennukit, olgugi et saan ema käest sellepärast rielda. Ema on sellest tüdinud, kuidas ma ühtepuhku teen järgi lennuki undamist. Siis kui ema pahandab, lähen teise tuppa või õue. Seal undan edasi.

Ole tervitatud, kallid Täheke!

TÖNU VEIMER,
Vahastu 7-kl. Kooli II klassi õpilane

Siin käib võidusõit. Kõik need autod joonistas 7-aastane JÜRI UGRINSKI Tallinnast.

K. NIINEPUU
illustratsioon

Nõks valu vastu

AINO TIGANE

MAJADE VAHELE PLATSILE, KUS SUVEL OLI HEA JOOSTA, VALASID SUURED POISID KULMADE TULEKUL VOOLIKUST VETT. NII TEKKIS SINNA TORE LIUVÄLI. KUI KAI JA LEELO TEISI LAPSI UISUTAMAS NÄGID, MANGUSID NAD EMADULT ENDILEGI UISKE JA SAID KAH.

ESIMEST KORDA JÄÄLE SATTUSID KAI JA LEELO KORRAGA. NAD TÕUKASID ETTEVAATLIKULT ÜHE JALAGA, SIIS TEISEGA. KUI JALAD LÄKSID OMETI, KUHU NEMAD TAHTSID. VIIMAKS KADUSID HOOPIS ALT JA TUDRUKUD KUKKUSID MÖLEMAD PIKALI!

LEELO PUHKES HALEDALT NUTMA, KAI SEEVASTU EI TEINUD VILTUST NÄGUGI. END JALULE AJANUD, HUUDIS TA LEELOLE:

„KATSUME VEEL!“

„KUKUME JÄLLE,“ KARTIS LEELO. „SAAME HAIGET.“

„TUHJA KAH, VALU VASTU ON MUL NÕKS.“

„SEE NUUD AITABI!“ LEELO KOMBERDAS JÄÄLT MINEMA, JÄTTES KAIE SINNAPIKA.

PUHAPÄEVAL OLID MAJADE AKNAD RAHVAST TÄIS KUNI VIIENDA KORRUSENI. SEALT VAHTISID NII EMAD-ISAD KUI VÕHIVÕORAD, SEST LIUVÄLJAL OLI LAUSA PIDU: LAPSED PUHA JÄÄL NING LENDASID KUI PÄÄSUKESED SIIRA-VIIRA, TEISTE KESKEL KA KAI. UKSNES LEELO SEISIS NUKRALT EEMAL, UISUD NÄPUS.

KUI KAI LÕPUKS TUPPA HÕIGATI, PALUS LEELO TEDA TREPIL:

„RÄÄGI SIIS, MIS NÕKS SIND VALU VASTU AITAB?“

„AGA SEE – MA EI HAKKA NUTMA, KUI HAIGET SAAN, VAID UTLEN: HOISSAI!“

K

augel Kasahstanis elab oktoobrilaps, kelle nimi on Mahambet, tumedate silmade ja pigimustade juustega poiss. Mahambet käib juba kolmandas klassis. Koolis õpib Mahambet emakeelt, matemaatikat, joonistab, laulab – just nagu sinagi. Aga loodus on Kasahhimaal meie omast hoopis erinev. Seal on kõrgeid mägesid ja lagedaid tandsidikke. Kõrvetava suvepäikese all valmivad maitsvad puuviljad, kasvab puuvill ja arbuus.

Kasahhimaal on väga kuum suvi ja väga külm talv. Talvel puhuvad jäised tuuled. Tuiskab. Niisuguse ilmaga pole kellelgi lusti välja minna. Mahambeti täheke istub siis koos mõnuses soojas pioneeritoas ja kuulab pioneeride jutustusi.

Vastu kevadet hakkab lumi sulama, aga siis on järsku uuesti pakane platsis. Ümberringi laiub üksainus suur jääväli. Mahambeti vanaisa on rääkinud, et kui tema veel noor oli, elati niisuguseid päevi üle hirmuga. Igas kodus oli mure – mis saab lammastest? Sel ajal veel lammastele talveks heina ei tehtud. Lambad olid

A. SALDRE illustratsioon

Mahambet

terve talve väljas, otsides lumest paistvaid rohunutte. Kiilasjäa aga mattis kõik.

Kevad tuleb Kasahstanis äkki. See on kõige ilusam aeg. Stepis puhkevad öitsele lumikellukesed ja tulbid. Siis hakkavad ka traktorid mürisema. Pruunjasse mulda lõikub vao kõrvale vagu. Kindlasti oled kuulnud Kasahstani uudismaast. Seal Mahambet elabki – Kustanis. Nad kolisid uudismaale neli aastat tagasi. Enne elas Mahambet mitusada kilomeetrit lõuna pool.

Aga mis see uudismaa siis on, kus Mahambet nüüd elab?

Kaua aega seisid Kasahstani stepid kündmata. Viljakas muld ootas seemet. Siis saatis Nõukogude valitsus Kasahstani steppi traktorid ning kombainid. Sinna sõitis tuhandeid inimesi kogu meie maalt. Ja nüüd lokkavad suvel Kasahstani stepides

Lõbusaid

KASVATAJA: LAPSED, KAS
VÕIB MITU PÕEVA JÄRGE-
MOODA VIHMA BADADA?
MÄRT: EI VÕI. OO ON VA-
HEPEAL.

Kellukesi

TÕNU (TÄHTSALT): SEE, MIS
KEERUTAB, MURISEB JA ISE
ALLA TULEB, ON HELIKOPTER.

Laste suust

TAAGO: TÄDI, ELEVANDIL ON
KAKS SABA – LONT ON EES-
SABA JA PÄRIS SABA ON
TAGASABA.

L. RAUDSIK

MATI: TÄDI, MUL ON TÄNA
SUNNIPÄEV.
TÄDI: KUI VANAKS SA SIIS
SAID?
MATI: EI SAANUDKI VA-
NAKS. OLEN IKKA NIISAMA
NOOR KUI ENNE.

pruunikaskollased nisuväljad. See ongi uudismaa.

Kasahstani suvi on kuum ja kuiv. Lilled närbuvad. Neid asendavad hallid lõhnavad pujud.

Steppides algab nüüd kõige kibedam aeg – viljalõikus. Lõgisevad kombainid ja mürisevad viljaautod. Viljahunnikud aga kerkivad majakõrgusteks. Mahambeti isa ei tule koju pikki päevi ja öid: ta on põllul. Küps vili ei salli ootamist.

Mahambeti tähekesel on nüüd ka oma töö – nad on postimehed. Iga päev paneb Mahambet nagu teisedki oktoobrilapsed kotti värsked ajalehed ja kirjad ning saduldab postihobuse Beki. Küll on viljakoristajatel hea meel, kui ta nende juurde jõuab. Igaühel on kodustest midagi küsida-pärida. Mahambet on kangesti tähtis. Tagasi tulles aga ratsutab ta arbuusivälja juurest läbi. Kolhoosi esimees lubas Mahambetil sealt iga kord ühe hästi suure arbuusi kaasa võtta.

Kasahstan on nõukogude korra ajal väga palju muutunud. Varem seisid seal niisugused kallid maavarad, nagu kivisüsi, nafta, seatina ja vask, peaaegu täiesti kasutamata. Nüüd seda enam ei ole. Nõukogude inimene võtab looduselt kõik, mis tal on anda.

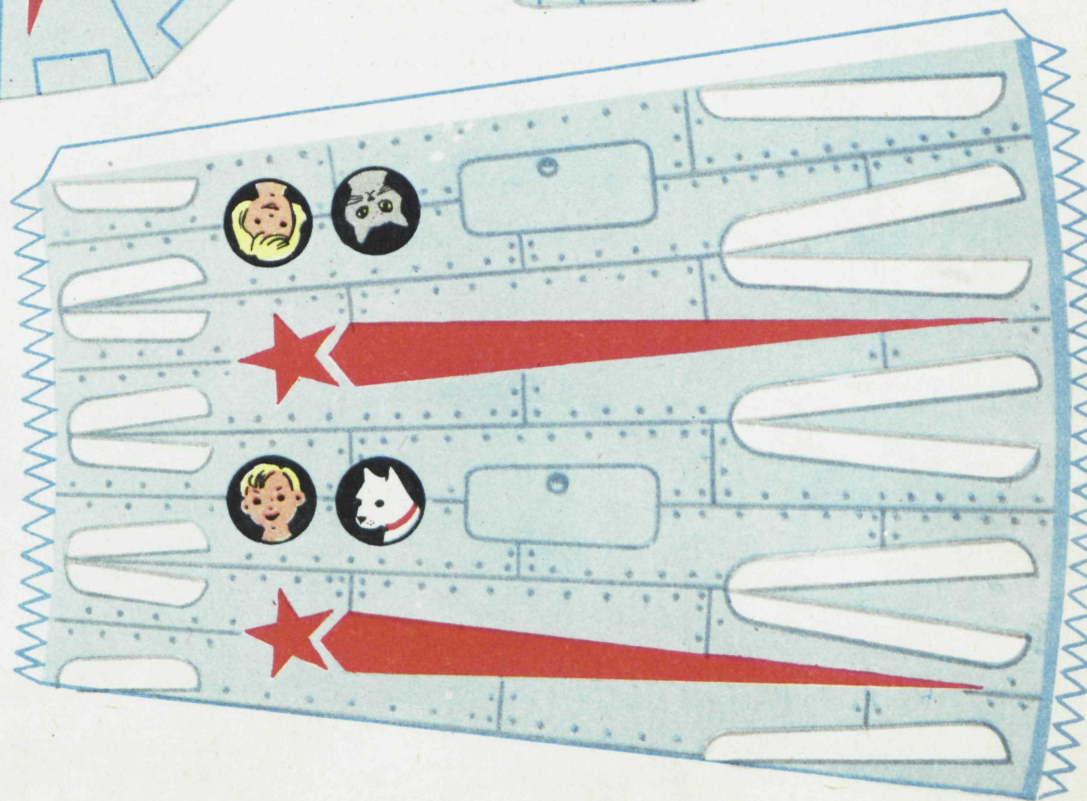
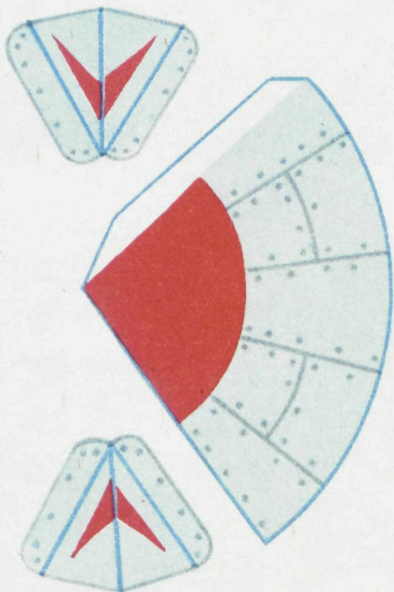
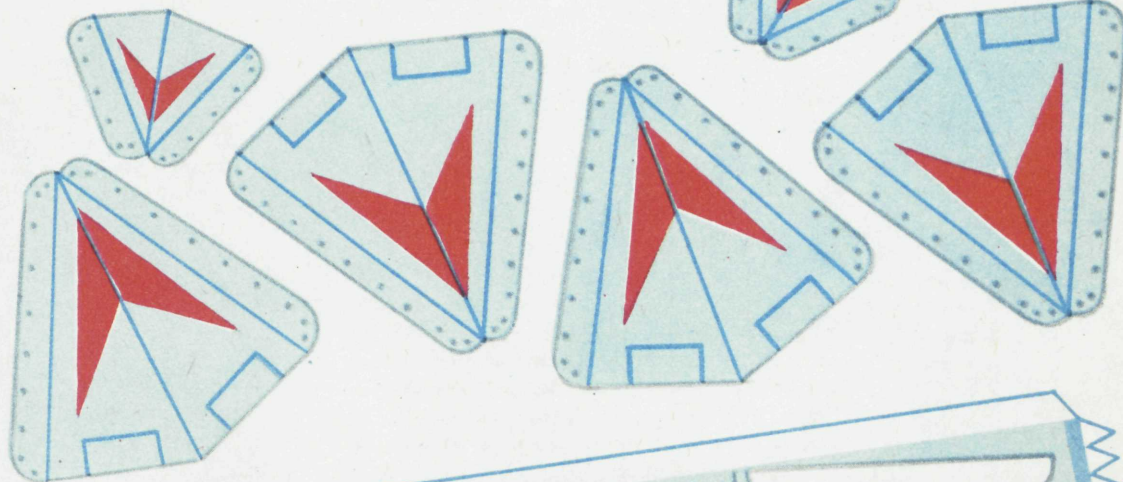
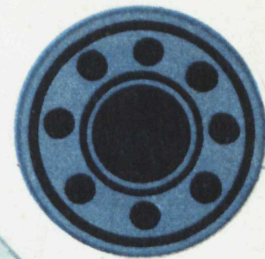
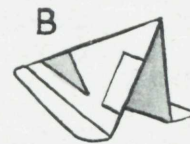
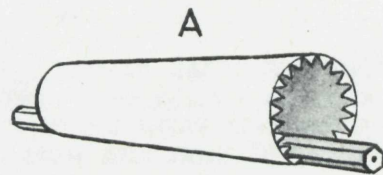

EVI: MINU PEAS ON PALJU SALADUSI, AGA SINA NEID EI TEA.
 PEETER: AGA MINA TEEN NIISUGUSE MASINA, MIS SINU SALADUSED MULLE XRA UTLEB.
 EVI (UHKELT): SIIS MA EI HOIAGI ENAM SALADUSI PEAS.

E. ROODE
 illustratsioon

SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIKA VALJA KORVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

HIIGLAKIIRUSEGA KIHUTAB MAAILMARUUMIS RAKETT. SELLE LASKIS
VÄLJA MEIE KODUMAA.

TEE ENDALE NIISAMASUGUNE.

KÕIGE ENNE, NAGU IKKA, LÕIKA RAKETIOSAD PABERIST VÄLJA. SEE-
JÄREL HAKKA LIIMIMA. RAKETI KERET ON HOLBUS KINNI LIIMIDA SELLI-
SELT, ET SURUD LIIMITUD KOHA PLIATSIGA VASTU LAUDA, NAGU ON
NÄIDATUD JOONISEL A. KOLMNURKSED KIILUD AGA MURRA KOKKU
NII, NAGU ON NÄHA JOONISEL B, JA LIIMI KEREL OLEVATELE VALGETELE
KOHTADELE. KÕIGE LÕPUKS LIIMI KULGE PÕHI JA NINA NING RAKETT
ONGI VALMIS.

OKTOOBRIKUU „TÄHEKESEST“ LUGESITE
GAANA MUINASJUTTU ÄMBLIKUST, KELLELE
GAANALASED ON NIMEKS PANNUD ANANSI.
TÄNA LOETE TEMAST VEEL UHE LOO.

Kuidas Anansi

GAANA MUINASJUTT

See juhtus õige vanal ajal, kui ämblikud
ei olnud veel keskelt peenikesed nagu nüüd.

Räägitakse, et ükskord peetud korraka
kahes linnas pidu. Uhel ja samal päeval.

„Ei tea, kus paremini süüa antakse?“ aru-
tas Anansi. Mõtles natuke aega ja oligi otsus
küps: „Söön nii ühes kui teises kohas.“

Nüüd aga tuli uus mure: kumba linna kõi-
gepealt minna?

Läks Anansi ühte linna ja küsis:

„Millal siin pidulised sööma kutsutakse?“

Kuid et keegi seda täpselt ei teadnud, siis
sibas Anansi kiiresti teise linna.

ARVA

MIS SIIN PEAKS
TEISITI OLEMA?

tahtis korraga kahes
kohas lõunat süüa

„Kas külalised varsti lauda kutsutakse?“
küsis ta seal. Ning jälle ei saanud ta täpselt
vastust.

Nii viisi käis Anansi kahe linna vahet ja
väsis, vaeseke, lõpuks nii ära, et vaevalt
jalul püsis.

V. HURDA illustratsioon

Siis tuli Anansile kaval mõte. Ta võttis kaks
pikka nõõri, sidus need endale ümber keha,
kutsus oma pojad Intikuma ja Tsinini ning
andis nõõri otsad nende kätte. Pojad said
kõva käsu minna üks ühte, teine teise linna.
„Niipea kui seal sööma kutsutakse, sikutage
mind nõõrist!“

Ise aga mõtles: „Targasti tehtud! Nüüd
saan ikkagi teada, millal ühes ja millal teises
kohas sööma hakatakse.“ Ta oli kangesti rõõ-
mus oma kavalest. Nii jäi Anansi kahe
linna vahele ootama, millal Intikuma ja Tsin
hakkavad talle märku andma.

Juhtus aga sedaviisi, et nii ühes kui teises
linnas alustati pidusööki täpselt ühel ja samal
ajal.

Kohe hakkas sõnakuulelik Intikuma isa
enda poole sikutama. Ka Tsin oli sõnakuule-
lik, temagi sikutas Anansit nõõrist enda poole.
Kuid et mõlemas linnas algas pidulik sööma-
aeg täpselt ühel ajal, siis sikutasid Intikuma
ja Tsin korraga. Anansi ei saanud ei ühele
ega teisele poole. Pojad tõmbasid Anansit
üha ägedamalt, kuid isa ei tulnud ega tulnud.

Viimaks, kui pidu lõppes, ruttasid pojad
isa juurde, et teada saada, mis temaga juht-
us. Ja mis nad näevad! Anansi seisab ikka
veel samal kohal, kuhu ta jäi, ei ole aga
enam sugugi enda moodi: ta on keskelt ime-
peenike, just sellest kohast, kus nõõr on
ümber seotud.

Ja selliseks on ta ka eluajaks jäänud. Ja
kõik puha ahnusest!

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 4 – 1961.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigona.
Toimetaja H. PUUK. Kunstiline toimetaja E. PIKK.

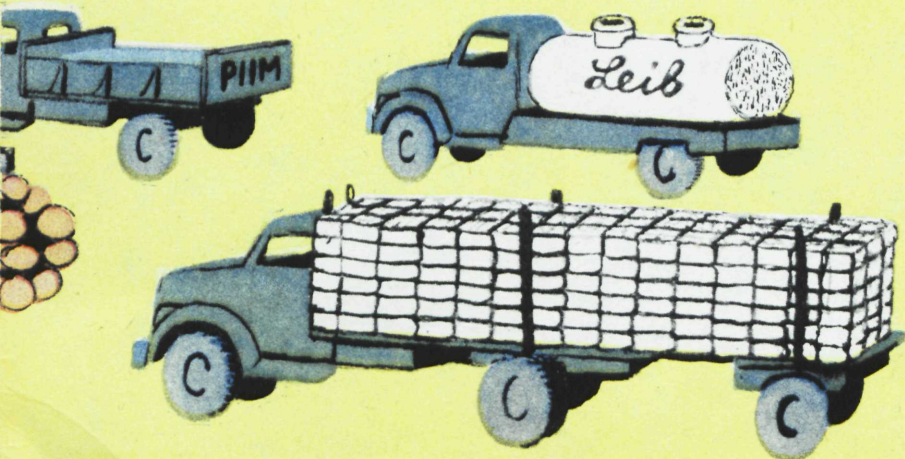
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Ladumisele antud 1. III 1961. Trükkimisele antud 28. III 1961. Trükiarv 46 500. Paber 60×90, 1/8.

Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-00841. Tellimise nr. 343.
Trükitoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Dksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

PROOVI, KAS SINA OSKAD
NIISUGUSEID VARJUPILTE TEHA!

ÄRRÄ!

Esikaanel 8-aastase KUNO PEEGI
joonistus „Meie rakett“

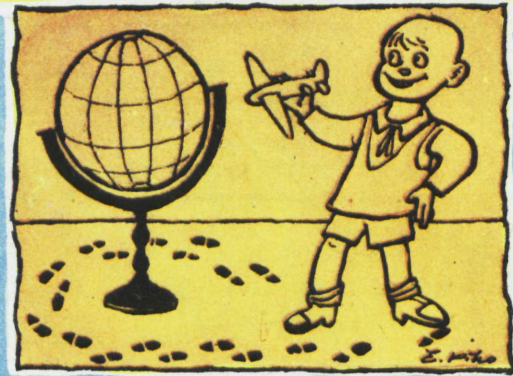
Tuisupea vahetunnis

Täna külastas meie toimetuse kunstnik kooli. Ta jõudis sinna parajasti siis, kui kell helises vahetundi.

Ja kõige esimene, keda ta seal nägi, oli – vana tuttav Tuisupea! Nende joonistuste kaudu jutustab kunstnik teile, millega Tuisupea jälle hakkama sai.

Kirjutage, lapsed, kas teie koolis ka niisuguseid Tuisupäid on ja kuidas te neist jagu saate?

Esimene ümbermaailmareis.

E. PIHO oi.

E. PIHO ja H. HIIBUSE joonistused

Kurb lugu.